

Вітер з-під сонці (уривок)

Оксана Луцевська

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку на сайті видавництва Фонтан Казок.

1

Оце ранок. Несподівана прикрість для білого кота. Він передчуває — день буде зіпсовано. На його територію зазіхнули. Його береговий маршрут витоптали. Його місце біля каменя зайняли. Кіт насторожено оглядається. Дратівливо посмикує хвостом. Звідки взявся цей чужинець?

Білий кіт із чорними обвідками довкола очей має свої звички. Він завжди приходить до лиману на світанку, ледь починає жевріти на обрії. Ретельно перевіряє узбережжя. Може, вітер за ніч виніс яку рибину. Потім повільно йде до залитих сірим туманом човнів і блукає там. Звечора рибалки, буває, залишають щось їстівне. Якщо вдається знайти поживу, кіт зупиняється біля мокрого каміння. Кладає рибу. Роззирається довкола. Обнюхує місце. Далі поволі їсть, майстерно обгризаючи кістку за кісткою. Він знає, що здалеку за ним спостерігають мартини. Та йому байдуже. Вони близько не підходять. Білий може впіймати.

Кіт живе на березі давно. Його територія починається тут, біля каміння, а закінчується кількома прилавками на базарі. Останній, що на пташиному базарі, ще його. А далі, де рибна крамничка, господарює стара сіра кішка. Білий інколи зазирає туди. Він заходить на початок її території. Кішка на те не дуже звертає увагу, бо вона багато спить. Сіра в рибній лавці за свою. Їй не доводиться полювати на їжу, як йому. Коли продавці розкладають рибу, вони частують кішку, а потому ще й дозволяють спати, де їй заманеться.

Білий кіт буває незадоволений своїм досвітнім сніданком або й просто лишається без нього. Тоді він іде на територію сірої кішки. І тут найважливіше, щоб вона була не голодна. Або щоб була в ледачому настрої. Тоді й котів риби перепаде. Головне — зачaitися й чекати. Хтось-таки та щось кидає. А якщо ж ні, то білий кіт діє інакше: він повертається до пташиної ятки і пильнує за пташками, хом'яками, мишами. Утім, досі йому фортунило лише з горобцями. Продавець завжди помічає хвостатого, і котів доводиться ховатися. Продавець боїться, щоб кіт не завдав шкоди його "живому товару".

Білий сердитий. Сьогодні йому доведеться шукати свій сніданок на базарі. Якби незнайомиць був іншим котом, то білий у миг'ока його прогнав би. Наїжився б, загарчав і накинувся б на нього. Але чужинець — хлопець. Худий, білокосий.

Кіт не спускає очей із незнайомця. Чого йому треба?

2

Женька стоїть біля лиману й дивиться на горизонт. Він розглядає незвично тихих мартинів, що вишикувалися вздовж берега. Видно, що птахи спершу чекали, що

Женька закине вудку, і навіть були здійсняли галас в очікуванні риби. Та Женька вудки не приніс. Він утомлений. Вимотаний від того, що трапилося за останній час.

Женька просто собі стоїть, випроставшись біля слизьких рудуватих каменів, і дихає на повні груди. А мартини стежать за ним. Женька придивляється до води — вона схожа на синюваті річкові перли, що зібрані в намисті його мами. То останній дарунок тата.

Де-не-де по воді розбігаються невеликі кола. Деякі мартини тут таки кидаються до них. За мить вони витягують з води сріблясті, туго налиті тіла риби. На льоту вони ковтають ласу здобич і знову, мов нічого не сталося, сідають на своє місце на березі. Женька гнівається на пташок, бо вони пожирають рибу так спритно, але водночас розуміє, що змінити їхню природу йому не до снаги.

По воді вкотре пробігають ледь помітні сіруваті кола. Найбільший мартин зривається з місця й шугає просто в одне з них. За мить до берега він несе невелику блискучу рибину. Здобич тріпає хвостом у повітрі, намагається вирватися й таки вислизає із жовтувато-сірого дзьоба. Тріпаючись, хлюпає на міліну. За нею з несамовитим вереском кидається десяток птахів, що чатували поруч. Вони горлають, кихкотять, здійсмають піну.

— Бррррр, — Женька напружується, відтак заплющує очі. Світанкове сонце лоскоче його бліде, ще не засмагле, сонне обличчя. Вітер заплутує жовтувате волосся. Скоро воно вигорить набіло.

Хлопець швидко тре обличчя долонями, мов намагається втерти прохолоду вранішнього лиману, легкого вітру, лагідного, ще не гарячого сонця в трохи опухлі від сну щоки. Обережно ступає на слизький камінь і коли відчуває, що втримається, не послизнеться, широко розводить руки й робить глибокий ковток солоного, їдкого, пропахлого водоростями повітря. Йому здається, що він стає сріблясто-сірою водою, яка біля горизонту непомітно зливається з небом. Він знову заплющує очі й стоїть, витягнувшись тілом.

Задерши голову, Женька схожий на великого баклана, що визирає когось з-за лиману. Здається, що він зараз же здійметься й полетить по небу аж до тата. Адже він там, якщо вірити мамі.

Женька мружиться й каже собі, що цього літа його життя зміниться на краще. Усе буде зовсім по-іншому.

3

— Жекааа! — з-за щільної, високої трави, що поросла біля берега, долинає жіночий голос. Це — Клементина, мамина подруга. Від Клементини завжди густо пахне фруктовими парфумами. Женька думає, що вона виливає на себе відразу кілька баночок сиропу.

— Жееееек! — кричить вона ще раз. Її голос як горлання чайки.

Женька опускає руки. Повільно оглядається. Клементина стоїть там, де починається слизьке каміння. Вітер здіймає її широкополого, із червоною в білий горох стрічкою, капелюха. Вона притримує його, на її нафарбованих темним нігтях виблискує

сонце. Клементина широко всміхається, видно її бездоганно білі зуби, передні завжди трохи замазані червоною помадою. Женьці думається, що Клементина, після того, як обіллється сиропом, з'їдає варення, яке часто приносить разом із якимись трав'яними чаями для стрункості. Ті чаї п'є мама, а ось тато любив варення.

Клементина татові не подобалася. Вона, на його думку, надто самолюбива. Також дратівлива, особливо до приїжджих. На відміну від Женьчиної родини, яка щоліта приїжджає до Затоки, Клементина — місцева. Тому вона постійно надто критична в своїх заввагах. Послухати її — то лише туристи винні в забрудненні води, засміченні берегів, винищені риби-птахів-плазунів і в усіх інших можливих і неможливих проблемах. Та насправді екологією вона переймається лише у своїх монологів за столом чи деінде. Вони особливо дратували тата, але він намагався бути ввічливим і кивав у такт її наріканням. Клементина була давньою подругою Женьчиної мами. До того ж, вони завжди задарма зупинялися в одній із кімнат будинку, який Клементина здавала відпочивальникам.

— Жек! А ходи-но речі з багажника діставати, — вітер дме дужче і Клементина хапається двома руками за капелюха. — Не нам же їх носити! Ти єдиний мужчина в нашому жіночому царстві. Га?

"Та йди ти!..."

Женьці противно від її слів. Аж мурашки по спині біжать.

Замість того, щоб послухатися Клементини, він повільно переступає з каменя на камінь, з каменя на камінь... з кам... на кам... Ноги тремтять. Слизо́та чавкає під ступнями. Будь-якої хвилини можна гепнутися на тверду липку поверхню. Женька продовжує собі ковзати: з каменя на кам...

— Жек, ти чуєш? — Клементина підкочує широкі білі штанини однією рукою. Іншою вона все ще тримає капелюха.

— Мені що, тебе ловити?

Женька зупиняється.

— Не тре'. Впадете у воду.

Клементина, мов лялька на пружині, розтягується і нагинається до першого каменя. Вона намагається ухопитися за нього рукою.

— Фу, слизьке яке, — відсахується.

— Сказав же ж.

— От чортяка ти, Жек, — Клементина знімає капелюха, щоб вітер не зірвав його. — Твоя частина речей лишиться в багажнику, чув? — вона розвертається й уже майже зникає за стіною трави. — Чув, Жек? — гукає солодким до нудоти голосом.

— Байдуже, — Женька ковзається на брилі.

Клементина його дратує. Злить. Від її голосу нудить. Ні, Женька розуміє: вона ні в чому не завинила перед ним. Та він шокований тим, у що Клементина затягла маму. Його це гризе. Його це бісить.

4

Женька обережно дістається останнього каменя. Найвищого. На диво, він не

слизький. Сонце висушило його поверхню. Камінь шершавий. Твердий. З гострими виступами. П'ятами хлопець відчуває його міць.

Женька витримує баланс. Розводить руки. Тут, далеко від берега, йому здається, що вітер дує якось інакше. Наче легко просочується з-під вранішнього рожевого сонця. Женька бачить у воді своє відображення. Хвилі геть дрібні й Женьці легко роздивитися себе. Довготелесий. Скуластий, як тато. Ніс довгий теж, як був у тата. Очі чорні, глибоко посажені, як у мами. Про неї Женька думати не хоче. Від тих думок йому шкребе всередині й пересихає в роті.

Женьці ріже в стопи. Він розуміє, що довго так стояти не зможе. Тож знову розводить руки. Мов баклан розпростирає крила. Женька навіть сам собі трохи схожий на баклана. Ще б йому злетіти вище — до сонця, по-пташиному. Увись... Чи бодай просто шубовснути у воду.

— З головою! — каже Женька й ривком знімає із себе одяг. Розводить руки, складає долоні човником. Раз — і він уже пливе. Брасом.

Кінець ознайомчого фрагменту!